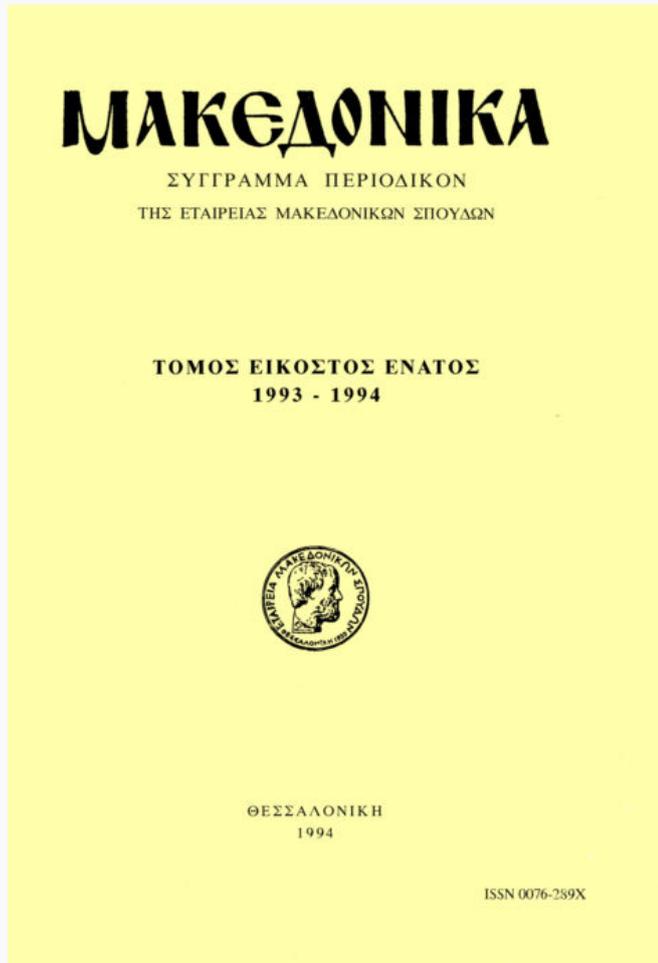

Μακεδονικά

Τόμ. 29, Αρ. 1 (1994)

Γεώργιος Κ. Παπάζογλου, Άγνωστη αυτοβιογραφία του Θρακός Αρσενίου Αφεντούλη, τελευταίου μητροπολίτου Στρωμνίτης

Αθ. Ε. Καραθανάσης

doi: [10.12681/makedonika.210](https://doi.org/10.12681/makedonika.210)

Copyright © 2014, Αθ. Ε. Καραθανάσης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καραθανάσης Α. Ε. (1994). Γεώργιος Κ. Παπάζογλου, Άγνωστη αυτοβιογραφία του Θρακός Αρσενίου Αφεντούλη, τελευταίου μητροπολίτου Στρωμνίτης. *Μακεδονικά*, 29(1), 413–415. <https://doi.org/10.12681/makedonika.210>

Γεώργιος Κ. Παπάζογλου, "Άγνωστη αυτοβιογραφία του Θρακός Άρσενίου Άφεντούλη, τελευταίου μητροπολίτου Στρωμνίτισης, έκδ. Συλλόγου προς διάδοσις ώφελίμων βιβλίων, Άθήνα 1995, σελ. 273.

Ο Άρσένιος Άφεντούλης (1869-1934) γεννήθηκε στο Μυριόφυτο τής Άνατ. Θράκης, σπούδασε στην Θεολογική Σχολή τής Χάλκης (1887-1894), στην συνέχεια διετέλεσε ιεροκήρυκας στον Γαλατά, γραμματέυς του μητροπολίτου Χαλκηδόνος (1896), αρχιδιάκονος και έπόπτης σχολών στην Έφεσο (1897-1901), έπίσκοπος Ειρηνουπόλεως (1901-1910), μητροπολίτης Στρωμνίτισης και Τιβεριουπόλεως (1910)· τό 1913 συνελήφθη και φυλακίσθηκε από τούς Βουλγάρους και τό ίδιο έτος αποχώρησε, μαζί μέ τόν έλληνικό πληθυσμό τής πόλεως, και έγκαταστάθηκε στην Λάρισα. Τό 1914 έξελέγη μητροπολίτης Λαρίσης και Πλαταμώνος και τό 1916 διορίσθηκε μέλος τής 'Ιερās Συνόδου τής Έκκλησίας τής Έλλάδος και από τήν θέση αυτή ήγήθηκε τής αντιβενιζελικής παρατάξεως. Μετά τήν επανάσταση τής Έθνικής Άμύνης τό 1917-1918 κρυβόταν στην Άθήνα και μέ τήν επικράτηση του βενιζελισμού καθαιρέθηκε «έπί άναμείξει» στην πολιτική και εξορίσθηκε στην Άμοργό, στην μονή Χοζοβιωτίσσης, τό 1919 φυλακίσθηκε επί ένα μήνα στην Άθήνα και τόν Δεκέμβριο έξορίσθηκε στην Ζάκυνθο, στην μονή του άγιου Διονυσίου άρχικά και των Στροφάδων έπειτα. Τό 1923 αποκαταστάθηκε στην μητρόπολη Λαρίσης και πέθανε στις 26 Δεκεμβρίου 1934. Η ένδιαφέρουσα και τραγική πορεία που συνθέτουν τά γεγονότα του Μακεδονικού Άγώνα, των Βαλκανικών Πολέμων και του Διαισμού και πού συνδέονται μέ τόν ένα ή άλλον τρόπο μέ τόν Άρσένιο άναδεικνύεται μέσα από τήν αυτοβιογραφία του, τήν όποία ό εκδότης της καθηγητής κ. Γ. Κ. Παπάζογλου βρήκε πρό έτών στην Έλευθεροούπολη τής Καβάλας. Τό κείμενο τής αυτοβιογραφίας του Άρσενίου βρισκόταν στα κατάλοιπα του μητροπολίτου Έλευθερουπόλεως Σωφρονίου, πού είχε διατελέσει και μητροπολίτης Μυριοφύτου (1917-1924). Η αυτοβιογραφία, πού καταλαμβάνει 120 φύλλα, έχει τίτλο «Άυτοβιογραφία του σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Λαρίσης και Πλαταμώνος Άρσενίου Κ. Άφεντούλη, Κωνσταντινουπόλιτου, και τά σπουδαιότερα σύγχρονα αυτώ εκκλησιαστικο-εθνικά γεγονότα των έλληνορθόδοξων κοινοτήτων Κυδωνιών, Κορδελιού, τής Ιερās Μητροπόλεως Έφείσου, και Στρωμνίτισης, Λαρίσης, Άθηνών, των όμωνύμων μητροπόλεων». Στην αυτοβιογραφία του ό Άρσένιος είχε επισυνάψει και άλλα κείμενα από τά όποια μερικά συμπεριέλαβε σ' αυτήν, όπως έγκυκλίους, έπιστολές, μελέτες, άποσπάσματα συνεδριάσεων τής 'Ιερās Συνόδου, άποκόμματα έφημερίδων κ.λπ. Η αυτοβιογραφία γράφτηκε πριν τό 1920 και φαίνεται ότι τήν τελείωσε στην μονή Στροφάδων, κατά τό τελευταίο έτος τής εξορίας του.

Στην παρούσα έκδοση ό κ. Γ. Κ. Παπάζογλου άνασυνθέτει τά βιογραφικά του Άρσενίου και παρέχει μικρή περίληψη ενός έκάστου κεφαλαίου. Τό Α' κεφάλαιο καλύπτει τήν περίοδο 1869-1906, όπου ό Άρσένιος άφηγείται τήν οικογενειακή κατάσταση του, μιλεί για τήν εκπαίδευση στην Θράκη και τήν Μικρά Άσία, τίς σπουδές του, τήν εκλογή του ως έπισκόπου Ειρηνουπόλεως, τήν θητεία του ως βοηθού του μητροπολίτου Έφείσου, μέ έδρα τις Κυδωνίες, και τά προβλήματα πού αντιμετώπισε ό ίδιος και οι Έλληνες από τήν τουρκική διοίκηση, καθώς επίσης και τήν ανακήρυξη των Κυδωνιών σε μητρόπολη (Ιούλιος 1908). Τό Β' κεφάλαιο καλύπτει τήν περίοδο (1906-1910) από τήν εγκατάστασή του στο Κορδελιό ως τήν εκλογή του ως μητροπολίτου Στρωμνίτισης και Τιβεριουπόλεως· στο κεφάλαιο αυτό ό Άρσένιος άφηγείται τά όσα συνέβησαν στο Κορδελιό άναφορικά μέ τό τουρκικό Σύνταγμα, τήν επανά-

σταση των Νεοτούρκων, τόν ρόλο του ίδιου και του Πατριαρχείου στην επικράτηση του Συντάγματος, την όργάνωση της ελληνικής παιδείας στο Κορδελιό κ.ά. Δραματική είναι εδώ η εξιστόρηση από τόν 'Αρσένιο του ναυτικού άτυχηματος της 17 Σεπτεμβρίου 1908 στο λιμάνι της Σμύρνης με πάνω από εκατόν είκοσι θύματα, τά περισσότερα διακεκρωμένοι Έλληνες του Κορδελιού και της Σμύρνης. Στο Γ' Κεφάλαιο ό 'Αρσένιος αναφέρεται στην έκλογή του ως μητροπολίτου Στρωμνίτης τό 1910, στόν άγώνα του για τήν στήριξη των Στρωμνιτσιωτών κατά του βουλγαρικού κομιτάτου, τήν συμβολή του στην άνέγερση του ήμιγυμνασίου, τήν διενέργεια έράνων στην Άθήνα και τήν Άλεξάνδρεια, στόν Α' Βαλκανικό Πόλεμο, τήν σφαγή τριών χιλιάδων Όθωμανών από τούς Βουλγάρους, τίς διώξεις και τούς φόρους των Έβραίων, τήν παρουσία στην Στρώμνιτσα του ελληνικού και βουλγαρικού έστρατευτικού σώματος· στην συνέχεια περιγράφει τά γεγονότα του Β' Βαλκανικού Πολέμου με τόν διαγισμό των Στρωμνιτσιωτών από τούς Βουλγάρους, τήν φυλάκισή του, αλλά και τήν άπελευθέρωσή του από τόν ελληνικό στρατό στις 16 'Ιουνίου 1913, τήν εκκένωση της Στρώμνιτσας από τούς Έλληνες και τήν έγκατάσταση των κατοίκων της στην Θεσσαλονίκη και τό Κιλίκις μετά τήν συνθήκη του Βουκουρεστίου και τήν πυρπόληση της πόλης από τούς Έλληνες κατοίκους της για νά μήν περιέλθουν οι περιοισίες τους στους Βουλγάρους. Στο Δ' κεφάλαιο ό 'Αρσένιος άφηγείται τά γεγονότα των έτών 1914-1916 με τήν εκλογή του ως μητροπολίτου Λαρίσης και Πλαταμώνας, τήν βοήθεια πού του παρέσχε στην εκλογή του αυτήν ό βασιλεύς Κωνσταντίνος και ό ύπασιπτής του Λεβίδης, τίς ενέργειές του για τήν άποκατάσταση των προσφύγων πού έφθασαν στην Λάρισσα μετά τόν Β' Βαλκανικό Πόλεμο και τίς συνεννοήσεις του με τόν 'Υπουργό Έσωτερικών Έμμ. Ρέπουλη για τήν επίλυση προσφυγικών θεμάτων. Στο Ε' κεφάλαιο ό 'Αρσένιος μιλεί για τά γεγονότα της περιόδου 1916-1917: ή άφιξη του στην Άθήνα ως συνοδικού, τό κίνημα του Βενιζέλου στην Κρήτη, ή Έθνική Άμυνα στην Θεσσαλονίκη, ό διωγμός των βασιλοφρόνων ιεραρχών, ή προσχώρηση συναδέλφων τους στο κίνημα του Βενιζέλου, οι άντιδράσεις του 'Αρσένιου και της 'Ιεράς Συνόδου κατά των βενιζελικών μητροπολιτών, τό «λαϊκό» άνάθεμα του Βενιζέλου, τό όποιο ό 'Αρσένιος θεωρεί λαϊκό και όχι εκκλησιαστικό, ό ρόλος του άρχιεπισκόπου Άθηνών Θεοκλήτου στα γεγονότα αυτά, ό πρωθυπουργός Σπυρίδων Λάμπρος, ό άποκλεισμός των Άθηνών από τίς δυνάμεις της Entente. Στο ΣΤ' κεφάλαιο ό μητροπολίτης 'Αρσένιος άφηγείται τά γεγονότα της περιόδου 1917-Άπριλ. 1920: παύση και έξορία 'Ιεράς Συνόδου, καθαιρέσεις άρχιερέων, πλήρης επικράτηση των βενιζελικών στην Άθήνα, καταδίωξη του από τόν μητροπολίτη Σισανίου 'Ιερόθεο, δίκη στο Στρατοδικείο Λαρίσης (Ιούλιος 1918), διαπόμπησή του και άθώωσή του, έκ νέου σύλληψη του και έξορία στην Άμοργό, συμπίωση με εκατόν είκοσι άντιβενιζελικούς άξιωματικούς, κατηγορίες των αντιπάλων του ότι συνεχίζει και από εκεί τήν άντιβενιζελική δραστηριότητά του, νέα έξορία του στις Στροφάδες της Ζακύνθου (Μάρτιος 1920). Στο Ζ' κεφάλαιο ό 'Αρσένιος άφηγείται τά συμβάντα κατά τούς μήνες Άπρίλιο-Ιούνιο 1920: ή άσθηνεία του στις Στροφάδες, οι αίτήσεις του για χορήγηση άδειας, τά πιστοποιητικά ιατρών, όπου έπισυνάπτεται ή σημείωση ότι είχε παρέλθει έξάμηνο μετά τήν έκπνοή του διетуs σημαντικού περιορισμού με τόν όποιο είχε τιμωρηθεί, ή μεταφορά του στην Ζάκυνθο και ή νέα άπέλασή του στις Στροφάδες.

*Έτσι κλείνει τό κείμενο της αυτοβιογραφίας του 'Αρσένιου Άφεντούλη, ένα κείμενο διάστικτο από πληροφορίες για τόν μικρασιατικό Έλληνισμό, τήν Μακεδονία, τόν Διχασμό, γραμμένο μάλιστα από πρωταγωνιστή των γεγονότων.

Στήν συνέχεια ο κ. Γ. Κ. Παπάζογλου εκδίδει αυτούσιο τό κείμενο της αυτοβιογραφίας προβαίνοντας σέ σχολιασμό τῶν σημείων ἐκείνων πού κρίνει ὅτι χρειάζεται γιά τήν διευκόλυνση τοῦ ἀναγνώστη. Στό Ἐπίμετρο ὁ ἐκδότης παραθέτει ἔγκυκλιους, δημοσιεύματα τῆς ἐποχῆς συνδεδεμένα μέ τά γεγονότα πού μετείχε ὁ Ἀρσένιος, ἔγγραφα, πιστοποιητικά διάφορα κ.λπ.

Ὁ ἀναγνώστης θά ἀντιλήφθηκε ἤδη ὅτι πρόκειται γιά μία συγκλονιστική αὐτοβιογραφία πού συνιστᾶ, ταυτοχρόνως, καί μία ἔμμεση πηγή, ἐφ' ὅσον ἔχει γραφεῖ ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ Διχασμοῦ, γιά τήν δραματική περίοδο 1913-1920. Φυσικά ἀξίζουν θεράμ συγχαρητήρια τόσον στόν κ. Παπάζογλου, ὅσον καί στόν Σύλλογο πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων γιά τήν ἔκδοση τοῦ ἐνδιαφέροντος αὐτοῦ κειμένου.

Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

ΑΘ. Ε. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

Γεώργιος Κ. Παπάζογλου, *Βιβλιοθήκες στην Κωνσταντινούπολη του ΙΣΤ΄ αιώνα*, Κώδιξ *Vind. Hist. Gr.* 98, Θεσσαλονίκη 1983, σελ. 476.

Ὁ κ. Γ. Παπάζογλου, καθηγητής καί Πρόεδρος τώρα τοῦ Τμήματος Ἱστορίας καί Ἐθνολογίας τοῦ Δημοκριτείου Πανεπιστημίου Θράκης, ἀσχολεῖται ἀπό μακροῦ χρόνου μέ τὰ βυζαντινά καί μεταβυζαντινά χειρόγραφα, ἀσχολήματά τους, τοὺς ἀντιγραφεῖς (scriptores), τοὺς βυζαντινοὺς λογίους. Ἡ παρούσα ἔκδοση ἀναφέρεται στόν βιενναῖο ἑλληνικό κώδικα 98, πού παραδίδει καταλόγους βιβλιοθηκῶν στήν Κωνσταντινούπολη κατά τόν ΙΣΤ΄ αἰ. Γνωστές μεταβυζαντινές οἰκογένειες, ὅπως οἱ Καντακουζηνοί, οἱ Μαρμαρέτοι, οἱ Σοῦτζοι, οἱ Εὐγενικοί, ὁ παπᾶ Βαρθῶνος κ.ἄ. κατεῖχαν μερικές δεκαετίες, μετά τήν Ἄλωση, ἀξιόλογες βιβλιοθήκες. Μέ τόν κατάλογο τοῦ βιενναίου κώδικος ἀσχολήθηκαν, κατά καιρούς, διάφοροι ἐρευνητές, μερικοί ἐκ τῶν ὁποίων καί τόν ἐξέδωσαν, χωρίς ὅμως νά ἐπιχειρήσουν νά ταυτίσουν τά ἔργα πού περιέχονται στόν κατάλογο αὐτόν. Τό κενό αὐτό καλύπτει, μέ τήν παραπάνω ἔκδοση, ὁ κ. Γ. Παπάζογλου ἐντοπίζοντας τήν πλειονοψηφία τῶν ἀναφερομένων χειρογράφων μέ ἐξ αὐτοψίας τίς περισσότερες φορές μελέτη τους. Ὁ συγγρ., πρῶν περᾶσει στήν ἐπιμέρους ἐξέταση τῶν προβλημάτων τοῦ καταλόγου, παρουσιάζει, ὡς εἰσαγωγή, τήν πνευματική καί πολιτική κατάσταση στήν Κωνσταντινούπολη τοῦ δευτέρου μισοῦ τοῦ ΙΣΤ΄ αἰ.: Πατριαρχεῖο, ὀφφικιάλοι, λόγιοι, Πατριαρχική Ἀκαδημία, ἀντιγραφεῖς, ἰδιωτικές βιβλιοθήκες, ξένοι φιλόλογοι καί θεολόγοι ἀσכולούμενοι μέ χειρόγραφα, πού τελικά μεταφέρουν πλῆθος χειρογράφων στήν Εὐρώπη, διαμάχες Καθολικῶν καί Προτεσταντῶν στήν Κωνσταντινούπολη, τουρκική ἀνοχή σέ ὅλες αὐτές τίς ἐξελίξεις, εἶναι μερικά ἀπό τά θέματα πού συζητεῖ ἐδῶ ὁ συγγραφεὺς.

Ἀκολουθεῖ τό πρῶτο κεφάλαιο, ὅπου ὁ λόγος γιά τόν Κώδικα 98 τῆς Βιέννης καί τίς ἰδιωτικές βιβλιοθήκες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τόν ὁποῖο ὁ κ. Γ. Παπάζογλου περιγράφει ἀναλυτικῶς καί μέ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς κωδικολογίας, γιά νά ἀναζητηθεῖ, στήν συνέχεια, τόν χρόνο συντάξεως τῶν καταλόγων πού πρέπει, κατ' αὐτόν, νά ἐγράφη μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1565-1575 ἀπό τόν πρωτονοτάριο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Θεοδοῖο Ζυγομαλά καί τόν Μανουήλ Μαλαξό. Ἀκολούθως ὁ συγγρ. ἀσχολεῖται μέ τήν μεθοδολογία τῆς καταλογογραφῆσεως καί ἐπισημαίνει τήν ἐπιμέλεια τοῦ καταλογογράφου, ἡ ὁποία ἀνταποκρίνεται στοὺς συγχρόνους κανόνες περιγραφῆς χειρογράφων μέ τήν μεθοδική ἀρίθμηση τῶν χειρογράφων ἐνός ἐκάστου